

Phina So, who is a popular artist, is photographed reading the anthology of poems she helped edit.

“My Parents Are Women”

During the Covid-19 pandemic, Kamsort Khoeun, a poet, visited children and families living around the Stung Meanchey dump site in Phnom Penh. Interacting with the community gave him a better understanding of the challenges faced by families who relied on picking waste from the dump site.

But it also raised questions about other Cambodian families — families that are not considered traditional. Families that don’t have one mother and one father; or set masculine and feminine roles. Who was talking about families where the power structures at home are reversed or cases where these roles do not exist?

Khoeun knew there was a diversity of experiences in Cambodian households and wanted to showcase them beyond the regular narratives of family life. These questions moved the poet to write a Khmer-language poem called “My Parents are Women” that was later included in the Cambodian Women Poetry project, an anthology of works from 38 people, including women and members of the LGBTQIA+ community.

“The poems touch on the experiences faced by women, such as the pressure to get married, their human rights, the marginalization of voices, LGBTQIA+ issues, and ideas of self-love, education, injustice and issues like breastfeeding in public,” says So Phina, an artist, poet and the editor of the anthology.

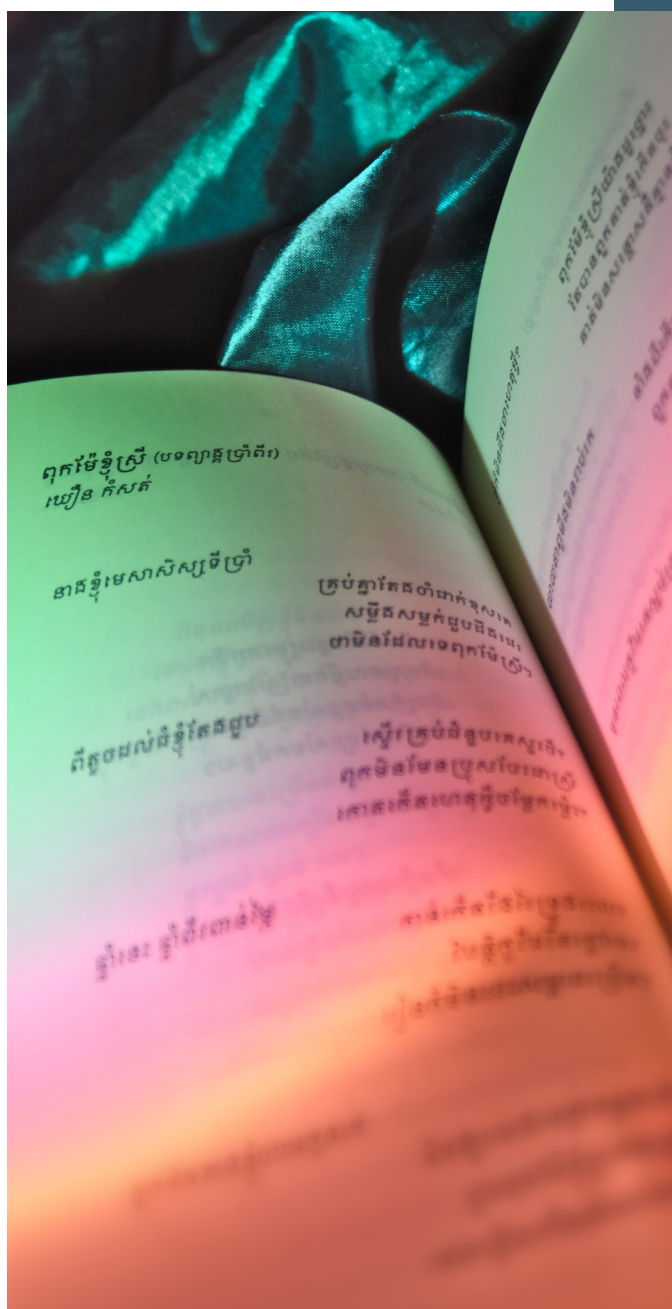
ពុកម៉ែខ្ញុំស្រី

(បទពាក្យប្រាំពីរ)

នាងខ្ញុំមេសាសិស្សទីប្រាំ
សម្លឹងសម្លក់ជួបជើងជេរ
ពីតូចដល់ធំខ្ញុំតែងជួប
ពុកមិនមែនប្រុសបែរជាស្រី
ឆ្នាំនេះ ឆ្នាំពីរពាន់ម្ភៃ
វិបត្តិកូវីដរឹតក្តៅឆេះ
អ្នកជិតខាងខ្ញុំហាមកូនគេ
ដូចពុកម៉ែខ្ញុំគ្មានចម្រើន
ខ្ញុំក៏មិនដឹងថាហេតុអ្វី?
តែបានពួកគាត់ខ្ញុំកើតចុះ
យាយតាពូមីងមិនរាប់រក
មុខមាត់បែបណាស្ងាត់ជ្រងំ
មុនពេលកូវីដគេស្អប់ស្រាប់
សូម្បីមើលមុខក៏គេលែង
គេថាតើច្បាប់ឯណាចែង?
ខុសពីធម្មជាតិពិតមិនសម
ខ្ញុំចង់សួរថាហេតុអ្វីជាមនុស្ស
អាចមានគ្រួសារអាចរួមរស់?

គ្រប់គ្នាតែងចាំជាក់ខុសគេ
ថាមិនដែលទេពុកម៉ែស្រី។
ស្ទើរគ្រប់ជំនួបគេសួរថើ?
គោតកើតហេតុអ្វីចម្លែកម្លេះ?
កាន់កើតរឹងរ៉ៃទ្រូងលេះ
រៀនក៏មិនចេះសម្ភាជច្រើន។
មិនឱ្យលេងទេខ្លាចឆ្លងកើន
គេថាខ្ចើយកើននាំអាប់យស។
ពុកម៉ែខ្ញុំស្រីយ៉ាងដូច្នោះ
បើគ្មានគាត់នោះគឺគ្មានខ្ញុំ។
តាំងពីកើតមកមិនជួបជុំ
ឱ្យពុកម៉ែខ្ញុំរស់ខ្លួនឯង។
កូវីដបិទផ្តាប់គេមិនក្រែង
ពុកខំប្រឹងប្រែងចេញពី ឃុំ ។
ឱ្យស្រីគ្នាឯងអាចផ្សំផ្គុំ
ដូចពុកម៉ែខ្ញុំមិនគួរសោះ។
ទាល់តែស្រីប្រុសទើបស្រស់បស់?
ស្រីនិងស្រីនោះពិតខុសគេ?

អ្នកនិពន្ធ: ឃៀន កំសត់

A photograph of the “My Parents Are Women” poem in the book.